

En hälsning från oss på

ABRIGO

hösten 2023

Vänner och medarbetare,

För några veckor sedan kom jag tillbaka från Rio de Janeiro och mitt arbete på Abrigo; för mig och många den vackraste platsen på jorden! Inte bara för den vackra parken och byggnaderna, men framförallt för kvinnorna och barnen och den positiva stämningen. Missförstå mig inte, visst förekommer gräl och bråk, som det alltid gör där människor skall dela på bostad och uppgifter, men vi löser dem och vi lär av dem.

Nu är jag tillbaka i Sverige, och tillhör den minoritet som njuter av höst och mörka kvällar.

Av de kvinnor och barn som kommit till oss under 2023 har samtliga flytt från våld i nära relationer eller i omgivningen.

Många gånger är brotten relaterade till drogmisbruk, i andra fall till ren ondska. Att misshandla ett spädbarn som gråter – vem kan förstå det?

Barnen och mammorna behöver få höra lugna röster, få ett kärleksfullt bemötande. Besökare har ibland undrat över att en så stor del av de anställda är män – en av förklaringarna är att både kvinnor och barn behöver möta män, som inte skriker och slår, män som kan vara förebilder.

Idag är Abrigos medarbetare alltid inbjudna när kvinnors situation diskuteras i delstatens kommuner. Vi ser till att alltid en av våra manliga anställda också är med, vanligen som den ende närvarande mannen. Men det är män som behöver höra berättelser och se filmklipp och delta i diskussioner om våld mot kvinnor och barn. Kvinnomisshandel är inte en kvinnofråga. Det är en fråga om mäns ansvar och uppförande. I kommunen är samtliga fullmäktigeledamöter män. Vi har en lång väg framför oss.

Nu står vi vid slutet av ett år, och vi har klarat det. Det har inte varit lätt, med inflation och svag svensk valuta. Vi är så tacksamma över Dina gåvor. De har kommit fram. De har gjort skillnad. Nog skall vi tillsammans klara att kämpa också för 2024!

Ett stort grattis till vår anställda **Aline Cardoso** som fått examen från journalisthögskolan. Bra kämpat, Aline, med heltidsjobb och stor energi.

Hjälpa oss att få fler intresserade för vårt arbete! Prata med Dina vänner och bekanta.

Och har Du funderat på **Autogiro**? Ett enkelt och kostnadsfritt sätt att stödja verksamheten med en månatlig gåva.

Göteborg och Rio de Janeiro, och Göteborg, den 1 december 2023,

Washington Silva
Insamlingsansvarig

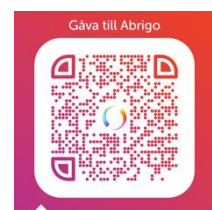
PS! Abrigos tomte kommer att dela ut julklappar inte bara till barnen på Abrigo och på vår förskola utan också till barn i kåkstäder i närheten. Ännu är hans säck tom, låt oss se till att den blir fylld!

Gåvor till vår verksamhet är avdragsgilla i deklarationen. Varje gåva på minst 200 kr inräknas. Om sammanlagda gåvobeloppet överstiger 2000 kr blir skatteåterbäringen 25%! Du kan anmäla Dig via info@abrigo.se

Abrigo Rainha Sílvia

Plusgiro 90 40 45 – 2 | Bankgiro 904 – 0452 | Swish 123 904 04 52

info@abrigo.se | www.abrigo.se | facebook.com/AbrigoRainhaSi

Swish. Betala enkelt.

Tre år – och en framtid med min dotter

Jag kommer från en by i Bahía – en delstat i nordöstra Brasilien. Lika stort som Frankrike, har jag fått lära mig. Jag hoppas att det finns bättre vägar i Frankrike, och mindre fattigdom. Bahias huvudstaden heter Salvador, en stor stad – men jag har aldrig varit där. När ungdomar lämnar vår by är det för att söka jobb i Sao Paulo eller Rio. En del sänder pengar till sina familjer. Andra hör aldrig av sig. Ingen kommer tillbaka.

När farmor talade om gamla tider var det som hon talade om vår egen tid. Arbete, ont om mat emellanåt, grannfejder. Ingenting hade egentligen hänt. Utom TV:n då, förstås, som fick oss att tro att alla människor i Rio de Janeiro bodde i flotta lägenheter och var rika.

De som inte lämnar byn gifter sig och blir kvar. Sex år i folkskola och sedan ut på fälten att jobba, sockerrör och bomull. På fälten träffade jag en pojke, Moïses. Vi träffades i smyg, för våra familjer har en konflikt som säkert går flera generationer tillbaka i tiden och vars orsaker ingen längre kom ihåg. Men så blev jag med barn. Vi blev tvungna att berätta för våra föräldrar. Mina tog det bättre än jag väntat, men hans satte sig helt emot att vi skulle gifta oss. Bara detta att jag var med barn visade att jag var en dålig flicka, sa hans mamma, och vem visste om Moïses var pappan? Jag var förtvivlad, ringde en väninna som redan gett sig av. Hon lovade att skaffa mig ett städjobb i staden där hon bodde. Mormor smög till mig pengar och så åkte jag. Det var första gången jag var utanför vårt samhälle. Jag delade rum med min kompis och trivdes med jobbet, men efter tre månader fick jag sluta. Jag hade inte talat om för min arbetsgivare att jag var gravid och fick sparken. Nu var min situation katastrofal. Jag ringde mamma, som ville att jag genast skulle komma hem men också hann berätta att Moïses hade en ny flickvän.

Därhemma har folk bra reda på varandra och mammas kusin har en systerdotter som bor i Itaborai och kände till att hem för gravida flickor. Så kom jag till Abrigo, utan förväntningar, som en sista utväg. Det fanns inte i min tanke att jag skulle kunna behålla barnet.

På Abrigo mötte jag kvinnor, som berättade att de också varit fast beslutna att lämna bort sina barn eftersom de inte såg någon annan möjlighet. Ingen här på Abrigo hade försökt övertala dem. "Nu är du här, nu får du tid att vila och samtala och planera för framtiden." så hade man sagt, och så blev kom de med i en gemenskap med arbete och studier och framtidsplaneringar. Och ingen av dem ville lämna sina barn. Så blev det också för mig. En dag överraskades jag av glädjen över barnet jag skulle föda.

Det var inget enkelt liv vi erbjöds på Abrigo; tidigt upp, städa sitt rum, tvätta sin tvätt och dela på alla gemensamma uppgifter. Jag hade gått sex år i folkskola Nu fick jag veta, att det var ett krav att vi skulle fullfölja grundskolan! kommunen finns en skola där man genom koncentrerade studier kan fullborda

högstadiet på tre terminer. Och så var det detta med yrkesstudier. Jag gjorde några studiebesök, men det

slutade på hemmaplan, på Abrigos förskola. Där behövde man extra hjälp. Jag lärde mig att hantera barns behov, att skapa förtroende och god stämning, att förvandla lek till inläring och inte minst. Det krävs gymnasium för att komma in på en förskolläroutbildning, men jag fick möjlighet att gå en kurs som biträdande lärare. Det är en bra början, och jag kommer att kämpa vidare.

Och sedan, när min dotter Jessica föddes, blev det den största och gladaste dagen i mitt liv. Nu kände jag, att jag kämpade för henne.

I skolan träffade jag kille, som också halkat efter i studierna och ville ta igen. Han är blyg och heter Jackson. Vi pratade efter lektionerna, mest jag, och så småningom började vi sällskapa. Han arbetar på ett lager och är ende sonen. Hans föräldrar har tagit mot mig och min dotter med stor omsorg. Jackson har pratat med mina föräldrar via whatsapp, och fått deras välsignelse. Hans föräldrar vill inte att vi flyttar ihop innan vi är gifta, men det finns ett hus på gården som de håller på att renovera, och dit har jag nu flyttat. Men först blev det en avskedsfest på Abrigo med en del tårar och många skratt. Jag flyttade inte långt. Avståndet är bara 30 minuter med buss.

Jag var knappt tre år på Abrigo, men det har hänt så mycket under de åren, att det nästan känns som om mitt liv började här.

Någon gång snuddar jag vid tanken att jag skulle blivit kvar i byn, tvingats lämna bort mitt barn, mötts med ovänliga och fördömande blickar från grannar. Ibland ser jag övergivna barn som tigger på gatorna. Jag tänker: det kunde ha varit min dotter. Jag är så tacksam över att det inte blir så. Över att jag får möjlighet att se mitt barn växa upp.

Stöd Abrigo genom Minnesblad och Hyllningsblad!

Beställ via vår hemsida (där också Du själv kan skriva ut ett blad) www.abrigo.se eller via mail till info@abrigo.se

